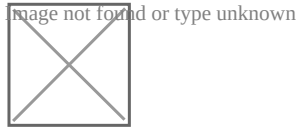

«Σὺ που σκοτώθης για το φως» του Νίκου Ορφανίδη

/ [Επιστήμες, Τέχνες & Πολιτισμός](#)

Βασίλης-Μιχαηλίδης-317x348

Ελάχιστα για τον ποιητή Βασίλη Μιχαηλίδη

και τον αρχιεπίσκοπο Κύπρου Κυπριανό

Σκέφτομαι, με αφορμή το συγκλονιστικό επίγραμμα που έγραψε ο Βασίλης Μιχαηλίδης για τον αρχιεπίσκοπο Κύπρου Κυπριανό, αυτή την ποίηση του φωτός, που μας κατέλιπε. Μια ποίηση αγιασμού και χάριτος, έτσι όπως αυτή προβάλλει και αναδύεται μέσα από το πάθος και τη δοκιμασία της Τουρκοκρατίας. Μέσα από τη Μεγάλη Παρασκευή του Γένους ημών. Μέσα από τα πάθη της Ρωμιοσύνης, που είναι, κατά τον Βασίλη Μιχαηλίδη, «Φυλή συνόκαιρη του κόσμου». Ένα Γένος και μια Φυλή, που την «σκέπει από τα ύψη ο Θεός μας.»

Άλλά και μια ποίηση του φωτός κατέθεσε και ο ποιητής του έθνους ημών, του έθνους των Ελλήνων, Διονύσιος Σολωμός, που εκ νεότητός του περιγράφει την ελευθερία να αναδύεται μέσα από τα κόκαλα των Ελλήνων τα ιερά και συγχρόνως να είναι όλη μέσα στο φως, αυτό το μυστικό φως του αγιασμού και της χάριτος:

«Α, το φως που σε στολίζει,

σαν ηλίου φεγγοβολή,

και μακρόθεν σπινθηρίζει,

δεν είναι, όχι, από τη γη.

Λάμπιν έχει όλη φλογώδη

χείλος, μέτωπο, οφθαλμός·

φως το χέρι, φως το πόδι,

κι όλα γύρω σου είναι φως.»

(στρ. 94-95)

Σκέφτομαι εκείνο το συγκλονιστικό επίγραμμα που έγραψε ο Μιχαηλίδης για τον αρχιεπίσκοπο Κύπρου Κυπριανό. Το συναντούμε στην προτομή του, εκεί στην πλατεία της αρχιεπισκοπής, πάνε τώρα 100 και πλέον χρόνια, απέναντι από το Παγκύπριο Γυμνάσιο που άλλοτε ίδρυσε. Όχι τυχαία, το επίγραμμα αυτό προτάσσεται της έκδοσης των ποιημάτων του. και σκέφτομαι πως το φως είναι ο Κύριος ημών Ιησούς Χριστός.

«Συ που σκοτώθης για το φως

σήκου να δης τον ήλιο,

ξύπνα, να δης το αίμα σου

πώς έγεινεν βασίλειο.»

Για το φως σκοτώθηκε και μαρτύρησε ο αρχιεπίσκοπος Κύπρου Κυπριανός, μας υποδεικνύει ο Βασίλης Μιχαηλίδης. Για τον Κύριον ημών Ιησούν Χριστόν. Αυτό, εξάλλου, μας το υπέδειξεν ο ίδιος ο Κύριος: «Εγὼ φως εἰς τον κόσμον ἐλήλυθα» και «Εγὼ εἰμὶ το φως του κόσμου» κλπ. Για τον Κύριο, ως νεομάρτυς Χριστοῦ, οδηγήθηκε στό μαρτύριο, ἐνῶ μπορούσε να αποδράσει. Να διαφύγει μέσα από τα ξένα προξενεία. Για το φως παρεδόθη στὸν δι' ἀπαγχονισμού θάνατον, στην πλατεία Σεραγίου στή Λευκωσία. Ἐτσι εἰσήλθε και ο ἴδιος στὸν τόπο του φωτός, ὁλόλαμπρος, ἀμέσως μετὰ το μαρτύριό του. Νέφος αγιασμοῦ τον περιέβαλε και παρέλαβε. Νέφος μαρτύρων μας σκέπει, νέφος περικείμενον, που καταλάμπει και μας ευλογεῖ και μας φυλάσσει. Νεομάρτυς Χριστοῦ, λοιπόν, ο αρχιεπίσκοπος Κύπρου Κυπριανός, που ομολογεί Χριστόν ἐσταυρωμένον, ἐξερχόμενος του κόσμου τούτου. Πρό του μαρτυρικοῦ θανάτου του. Συγχωρώντας συγχρόνως τοὺς δημίους του και κλείνοντας με εκείνο το συγκλονιστικό:

«Τότες, αρχιεπίσκοπος ἐψήλωσεν το δειν του

στον ουρανόν, τζι' ἐφάνησαν τα μμάδκια του κλαμένα,

ἐφάνην πως ἐπόνησεν που μέσα στην ψυσιήν του,

τζί' εἶπέν τα τούν' τα δκυό λόγια με δκυο σιείλη καμένα:

«Θεέ, που νάκραν δὲν ἔσιεις ποττέ στην καλωσύνην,

λυπήθου μας τζιαι δώσε πκιον χαράν στην Ρωμιοσύνην».

Τζί' ετρέξασιν τα δρώματα ἀπού το πρόσωπόν του,

ἀπού του ἡλίου την πολλήν την καφερήν την αύραν

τζ' εβάλαν την συρτοθελειάν ευτύς εις τον λαιμόν του

τζιαι τζιει πκιον ετελειώσασιν τα κάστια που τάβραν.»

Αυτή η εν Χριστῷ πρόσληψη του δράματος της ιστορίας προσδιορίζει τον Βασίλη Μιχαηλίδη ως ένα ποιητή του έθνους των Ελλήνων. Ένα ποιητή ορθόδοξο, εξερχόμενο από τον τόπο και τον τρόπο της καθ' ημάς μαρτυρικής ανατολής. Από τον ποιητικό τόπο του Διονυσίου Σολωμού που συναντήθηκε επιμόνως με το φως του αγιασμοῦ. Όχι με τους όρους και με τον τρόπο του Δυτικότροπου εθνικισμοῦ. Αλλά με κάποιους ἄλλους όρους, ακατανόητους στους σύγχρονους ορθολογιστές. Ένας ποιητής του φωτός ο Βασίλης Μιχαηλίδης. Έτσι προσλαμβάνει την τραγωδία της ιστορίας και το Πάθος της Κύπρου. Ορθοδόξως και Χριστιανικώς. Γι' αυτό καθίσταται διαχρονικός και εθνικός. Ποιητής όλων των Ελλήνων, όπως ο Διονύσιος Σολωμός, που μας οδηγούν με το λαμπερό έργο τους στον τόπο του φωτός.

ΝΙΚΟΣ ΟΡΦΑΝΙΔΗΣ

Πηγή: churchofcyprus.org.cy